

תלמודו בידו

דף עו עמוד ב

א [לרב אחא, מנין שבכל מקום שאסרה התורה אכילה
אף שתיה בכלל ?

ב [כהן שאכל או שתה דבר המשכר מלבד יין ונכנס
למקדש, האם לוקה ?

ג [הנודר מן התירוש, באלו דברים נאסר ?

ד [מדוע נקרא היין במקרא לפעמים בשם "יין", ולפעמים
"תירוש" ?

ה [מנין שהימנעות מרחיצה ומסיכה נקראת עינוי ?

א "ונתתה הכסף [שפדו בו מעשר שני] ביין ובשכר ובכל אשר תשאלך נפשך ואכלת".
ונלמד בגזירה שוה מנזיר ש"שכר" פירושו יין, ויין אינו משכר אלא דרך שתיה.

ב לוקה משום "שכר אל תשת". כגון שאכל דבילה קעילית, או שתה דבש וחלב.

ג בפירות מתוקים, כגון תפוחים וענבים. ומותר ביין בן ארבעים יום.
ואף שסתם תירוש זה יין, שנאמר "יין ותירוש יקח לב" כלומר שמשכר.
בנדרים הלך אחר לשון בני אדם, ולא היה דרכם לקרוא ליין "תירוש".

ד יין: מביא יללה לעולם, שגורם לניאוף, ופורענות באה לעולם כעונש על כך.
תירוש: כתוב "תירש", שכל הנכנע לגירוי היין ומשתכר, נעשה רש ועני.
ונקרא "תירוש", שאם שתה במידה נעשה ראש, שמפקח לבו בחכמה.

ה סיכה: 1. נאמר בדניאל שהיה מתענה "לחם חמודות לא אכלתי, ובשר ויין לא
בא אל פי, וסוך לא סכתי".

2. "ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו", הוקשה סיכה לשתיה.

רחיצה: 1. "וסוך לא סכתי", מכפל הלשון משמע לרבות גם רחיצה.

2. אביתר הכהן היה מתענה יחד עם דוד, והיה "רעב ועייף וצמא".

עייף ממניעת רחיצה, וכמו שנאמר "מים קרים על נפש עֵיִפָּה". (דף עז).